

Sázava 7. - 9. května 1999

Účast: Ríša, Karel J., Tomáš a Alena J. s Tomášem ml., Lukášem a psem Gábinou, Pavel M., Pavel a Helča K., Helča S., Bára, Tereza

Pátek 7. května 1999 (Praha – Týnec nad Sázavou): Pátý ročník jarního splouvání Sázavy byl pozoruhodný hned několika skutečnostmi. Jednak s námi jela celá řada nováčků, jimiž byli Tomáš a Alena J. s Tomášem ml., Lukášem a psem Gábinou, Pavel M. a Tereza, a taktéž Ríšův vodácký návrat po šesti letech byl významný. „Nová krev“, jak se ukázalo, byla přínosem, oživila partu a navíc změnila trend snižujícího se počtu účastníků vodáckých akcí na trvalý nárůst. Zajímavostí bylo i to, že vůbec poprvé část z nás vodu absolvovala namísto v kánoích v gumovém nafukovacím raftu.

V pátek jsme se sešli v kempu v Týnci nad Sázavou. Ríša s Karlem, Tomáš s Alenou J., Tomášem ml., Lukášem a Pavlem M. přijeli kolem poledne, a unikli tak nechutnému hodinovému poskakování po Praze, kterému se nevyhnuli Pavel s Helčou. V největším klidu ale byly asi holky: Helča S., Tereza a Bára, které cestovaly vlakem.

Na večeri jsme zašli v několika skupinách do různých místních hospůdek. Pavel a Helča s holkami si v jedné z nich - Montaně - dokonce zahráli i kulečnick. To už byly postaveny stany, což se neobešlo bez komického čísla. Jeho aktérkami byly právě Bára, Helča S. a Tereza. Stavba velkého áčka v jejich podání zaujala všechny kolem včetně nás. Zejména pak pohled na jejich originální způsob „zatloukání“ kolíků byl opravdovým vrcholem celé show, neboť ho prováděly tím způsobem, že spojeny v jakýsi řetěz je vlastní vahou zatlačovaly do země. Z dálky to však víc připomínalo scénu ze známé pohádky o vytahování obří řepy ze záhonku.

Po návratu do kempu jsme se sešli u ohniště. Dříví navozené z druhého břehu odpoledne Karlem, Ríšou a Pavlem M. a připravené na táboráček vzplálo, Tomášem dovezený soudek piva byl naražen, Pavel zahrál na kytaru a bylo moc dobře. Přes den bylo sice nádherně, ale v noci se ochladilo, a tak na řadu přišla i ohnivá voda.

Po půlnoci se k nám přesunula parta z Teplic. Kytarista s dvanáctkou byl dobřej, ale jakýsi Rusín Boris byl idiot. Jeho samolibé žvásty nikoho nezaujaly, stejně tak i jako jeho song „Ja tějba ljubljů, berjozka bjelaja“. Postupně jsme se pak přesunuli spát do stanů, či jako Ríša do auta, v jeho případě do Ragulina - Moskviče, s nímž mu však Pavel M. předvedl malé zemětřesení, když ho vší silou rozhoupal.

Sobota 8. května 1999 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Počasí se trochu zhoršilo, bylo zataženo, ale to nemohlo zabránit našemu odhodlání vyjet na řeku.

Ráno jsme se nasnídali, přičemž Alena přivedla svoji kamarádku, kterou zde potkala. Ta nás pro dobré zažití pobavila historkou, která nedávno mluvila s bývalou spolužačkou, jež si „vyzdobena“ náušnicemi ve rtech pochutnávala na bramborovém salátu a byl to dost „humáč“, když za těmi náušnicemi zůstávaly kusy brambor s majonézou.

Před polednem jsme převezli auta do Pikovic, kde se na parkovišti jakýsi místní opilec obořil na Ríšu za to, že chtěl zaparkovat vedle jeho plečky. Během cesty zpět začalo pršet. V autě nám to však nevadilo, a když jsme s Transitem přijeli zpět do Týnce, již bylo po dešti.

Konečně jsme tedy vypluli. Pavel s Helčou, Karel s Ríšou a Helča S. s Terezou v kánoích, ostatní v raftu. Proti nepřízni počasí jsme si oblékli pláštěnky a na hlavy si nasadili červené reklamní kšiltovky, jež na vodu pro všechny přivezli s sebou Jeszici.

První [jez v Týnci](#) jsme zvládli v pohodě a to byl důvod posilnit se a zahřát tradičním vodáckým mokem - rumíčkem, kterého jsme během jízdy popili nemálo, zejména pak při srážkách na klidnějších úsecích. Voda tekla pěkně a jízda byla příjemná. Jez [Podělusy](#) sjeli pouze zadáci a [Brejlov](#) se musel přetáhnout podél pravé kozy šlajсны uprostřed řeky. Jen osádka raftu se rozhodla zkusit sjezd přes schod u levého břehu, ale jejich pokus skončil uvíznutím na mělčině pod jezem, když raft předtím absolvoval menší kolotoč.

Na řece bylo letos příjemné volno a oproti předchozím letům jsme nezaznamenali dálnici kánoí. A pak to přišlo. Zatímco jsme se soustředili na Helču S. s Terezou, které v zeleném parníku doslova přeskakovaly kameny a v některých místech se necvakly jen díky jeho vysoké stabilitě, Ríša s Karlem kousek pod [Pěnkavou](#) najeli na kámen a už byli ve vodě. Netřeba dodávat, že Ríša měl po zbytek dne svůj ranní výrok: „Dneska dojedu se suchou nohou,“ takříkajíc na talíři. Na [Lesní](#) zas nahnal silný proud, vedoucí a táhnoucí do pravobřežního náhonu, raft mimo šlajсны. Tomáš s Pavlem M. tak museli chtít nechtít vlézt do chladné vody, aby ho do šlajсны dotlačili.

Oběd jsme si tradičně dali v půli cesty v Kamenném Přívoze. Zatímco jsme byli v hospodě U Staré pošty, venku opět začalo pršet. Tím jsme se vyhnuli i druhému dešti a pak po jídle v pohodě spluli do Pikovic. Jez v [Kameňáku](#) a zejména zalejvák na [Žampachu](#) předznamenal peřejnatou část řeky. Právě na Žampachu při sjezdu z jeho vysokého vodního schodu nás pobavil pohled na Báru, která byla katapultována z přídi raftu až k zadákovi.

Z Pikovic jsme se Fůčou, Ragulinem a Transitem vrátili do Týnce. Na večeri jsme zašli do Kulturního domu, kde jsme dali i pár piv a pak se přesunuli k ohýnku. Pavel se nechal přemluvit a zahrál na kytaru, dopili jsme též soudek piva, když místo püllitru byla použita například i sklenice od okurek. Namísto Borise nás přítomností oblažili mlad'oši Honza a Pavla, s nimiž se dalo bavit. Alespoň do té doby, než Honza začal oslňovat svými rozumy. Na řadu nakonec přišla i vodka, v důsledku čehož se Helča pak ráno snažila neúspěšně dostat ze stanu zadní stěnou.

Neděle 9. května 1999 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Opět se udělalo hezky a my si znovu sjeli i přes mírný úbytek vody oproti včerejšku úsek z Týnce do Pikovic. Osádka raftu si chtěla napravit reputaci na jezu [Brejlov](#), ale jejich pokus skončil opět jen kolotočem.

Těž oběd jsme si dali v Kameňáku. Tentokrát nám však chuť poněkud pokazil nedobrovolný poslech hudební produkce party důchodců - námi pojmenovaných Pomalé šípy - vybavených harmonikou, houslemi a jinými nástroji vydávajícími zvuky trhající ušní bubínky.

Pavel M. se při přistání v Kameňáku nedobrovolně vykoupal po pádu do vody, a v hospodě proto seděl do půli těla vysvlečený „sušíc“ svoje tričko na lavici. Při placení útraty pak upadl i v lokále - ironií osudu to bylo na vrchního. Ten to přijal s nadhledem a pouze mu decentně naznačil, že se orientuje na opačné pohlaví.

Po dopnutí do Pikovic Helča, Alena a Karel vyklusali na vlak do Týnce, jímž dojeli pro auta. Ostatní na ně zatím počkali v hospodě. Jídlo už ale nedostali a víc než hodinu čekali i na z nouze objednané šopáky či Tereza na zmrzlinový pohár, ze kterého jí navíc Ríša a Pavlové proti její vůli odebrali vzorky. Po příjezdu aut jsme už jen naložili kánoe, raft a ostatní bagáž a rozjeli se domů.